

לזכור את צילה / אורית גינוסר

דברים בהלוויה

נוגה איריס, תמיר וג'ורא יקרים,

כעת, כשצילה היקרה נפרדת מחייה על פני האדמה וממשיכה במסעה, רציתי לומר לכם שוב עד כמה יקרה לי משפחתכם. השנים הרבות בהן הייתי מגיעה לבית הוריהם לפחות פעם בשבוע, הותירו בי חותמת עמוקה שמילאה אותי כל חיי - אהבת אנשים, אהבת חיות, שפע אוכל, שפע רגשות.

את מעט הספרדית שלמדתי, למדתי מצילה, ואני מגלגלת אותה מאז על לשוני בשמחה ובגאווה - מ- באמוס א-דורמיר ועד פאפא לפנטאלון! קה ברברידה.

עם כל אחד ואחת מכם נשזרו חוטים בלבבות. ממרום השנים, אני חושבת שדרך צילה למדתי עוד דברים רבים ומשמעותיים מאוד. למדתי שאפשר לרדת למרתפים של עצב וכאב ולעלות לגורד שחקים של עוגת חתונה בקומות - ושוב ליפול ולקום. איך להיות נעדרת ורחוקה ולא תמיד מפוענחת - ואז להיות במלוא העוז נוכחת.

בשנים האחרונות היא לימדה אותנו איך בשתיקה ובהדממה של כה הרבה פעולות, נראים יופיין של השלווה וההשלמה.

אני חולקת איתכם ברוחי את כוס המאטה ז'רבה, ששעיה היה מכין בחיוך רחב, ומודה לכם על הזכות לחלוק איתכם רגעים כה רבים וקרובים.

אתם לי כאחים.

באהבה גדולה, אורית

